A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2008. december 18.*

A C-338/06. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2006. augusztus 4-én

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: G. Braun és R. Vidal Puig, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Spanyol Királyság** (képviseli: F. Díez Moreno, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

támogatják:

a **Lengyel Köztársaság** (képviseli: E. Ośniecka-Tamecka, meghatalmazotti minőségben),

a **Finn Köztársaság** (képviseli: J. Heliskoski, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg),

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviseli: V. Jackson, meghatalmazotti minőségben, segítője: J. Stratford barrister)

beavatkozók,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, A. Tizzano (előadó), A. Borg Barthet, E. Levits és J.-J. Kasel bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,
hivatalvezető: R. Grass,

a főtanácsnok indítványának a 2008. szeptember 4-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetlevelével a következők megállapítását kéri a Bíróságtól:

– mivel lehetővé tette, hogy a közgyűlés a részvényjegyzési elsőbbség kizárásával új részvények méltányos értéke alatti áron történő kibocsátásáról dönthessen;

– mivel a tőke pénzbeli hozzájárulás ellenében történő felemelésekor a részvényjegyzési elsőbbséget nemcsak a részvényesek számára biztosította, hanem a részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai számára is;

– mivel a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbséget nemcsak a részvényesek számára biztosította, hanem a korábbi részvénykibocsátásokhoz kapcsolódó részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai számára is, és

– mivel nem írta elő, hogy a közgyűlés a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbség kizárásáról is dönthet,

a Spanyol Királyság nem teljesítette a biztosítékok egyenértékűvé tétele céljából a részvénytársaságok alapításának, valamint ezek tőkéje fenntartásának és módosításának tekintetében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében a Szerződés [48.] cikkének (2) bekezdése szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló, 1976. december 13-i 77/91/EGK második tanácsi irányelv (HL 1977. L 26., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 8. o.; a továbbiakban: második irányelv) 29. és 42. cikkéből eredő kötelezettségeit.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

2 A második irányelv második és ötödik preambulumbekezdése, amelynek jogi alapja az EGK-Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja, (később az EK-Szerződés 54. cikke (3) bekezdésének g) pontja, jelenleg az EK 44. cikk (2) bekezdésének g) pontja) az alábbiak szerint rendelkezik:

„mivel a társaságok részvényesei és hitelezői minimális egyenértékű védelmének biztosítása érdekében különösen fontos az alapításukra, valamint a tőkéjük fenntartására, emelésére, illetve leszállítására vonatkozó nemzeti rendelkezések összehangolása;

[…]

mivel az [EK 44. cikk (2) bekezdése g) pontjának] céljaira való tekintettel szükséges, hogy a tagállamoknak a tőke emelésére vagy leszállítására vonatkozó jogszabályai biztosítsák, hogy az azonos helyzetű részvényesekre egyenlő bánásmódot alkalmazzanak, valamint a tőke leszállításáról szóló határozatot megelőző követelésekkel rendelkező hitelezők védelmére vonatkozó elveket betartsák és összehangolják”.

3 A második irányelv 29. cikke előírja:

„(1) A tőke pénzbeli hozzájárulás ellenében történő felemelésekor a részvényeket fel kell kínálni elővásárlásra a részvényesek számára a tőke részvényeik által megtestesített arányában [helyesen: A jegyzett tőke pénzbeli hozzájárulással történő felemelésekor a részvényeket először a részvényesek számára kell felajánlani a tőke részvényeik által megtestesített részének arányában].

[…]

(4) Az elővásárlási jogot [helyesen: elsőbbséget] az alapszabály, illetve az alapító okirat nem korlátozhatja, és nem zárhatja ki. A közgyűlés határozatával ugyanakkor erre lehetőség van. Az igazgatóságnak vagy az ügyvezető testületnek a közgyűlés elé kell terjesztenie az elővásárlási jog [helyesen: elsőbbség] korlátozásának vagy kizárásának indokait tartalmazó, és a javasolt kibocsátási árfolyamot indokoló írásos jelentést. A közgyűlés a határozatképességre és a többségre vonatkozó, a 40. cikkben meghatározott szabályokkal összhangban jár el. […]

[…]

(6) Az (1)–(5) bekezdést kell alkalmazni valamennyi olyan értékpapír kibocsátására, amelyek részvényekre válthatóak, illetve amelyekhez részvényjegyzési jogok kapcsolódnak, de nem vonatkoznak ezen értékpapírok átalakítására vagy a részvényjegyzési jog gyakorlására.

[…]”

4 A második irányelv 42. cikke előírja:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazása során a tagállamok jogszabályainak biztosítaniuk kell az egyenlő bánásmódot valamennyi azonos helyzetű részvényes számára.”

A nemzeti szabályozás

5 A részvénytársaságokról szóló törvényt egységes szerkezetbe foglaló, 1989. december 22-i 1564/1989 királyi rendelet (Real decreto legislativo 1564/1989 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Sociedades Anónimas, a továbbiakban: LSA) (a BOE 1989. december 27-i 310. száma, 679. o.) jelen jogvitában alkalmazandó változata szerinti 158. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Az új – törzs- vagy elsőbbségi – részvények forgalomba hozatalával történő alaptőkeemeléskor a korábbi részvényesek és az átváltoztatható kötvények tulajdonosai az ügyvezetés által a társaságnak e célból biztosított határidőn belül […] a tulajdonukban lévő részvények névértékének, vagy az átváltoztatható kötvények tulajdonosai esetében azon részvények névértékének arányában jegyezhetnek részvényt, amelyekkel a jegyzéskor történő átalakítás révén rendelkeznének.”

6 Az LSA 159. cikke előírja:

„(1) Amennyiben a társaság érdeke úgy kívánja, a közgyűlés, amennyiben alaptőkeemelésről határoz, dönthet a részvényjegyzési elsőbbség teljes vagy részleges kizárásáról. Ennek során köteles tiszteletben tartani a 144. cikket, és az alábbiakat biztosítani:

[…]

b) a közgyűlés összehívásának időpontjában a részvényesek rendelkezésére álljon a 144. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett igazgatósági jelentés, amely részletesen indokolja a részvénykibocsátásra irányuló javaslatot és annak formáját, a címzetteket megjelölve, valamint a felügyeletük mellett a társaság könyvvizsgálójától eltérő és a kereskedelmi kamara által e célból kijelölt könyvvizsgáló által elkészített, a társaság részvényeinek méltányos értékéről, a kizárni javasolt jegyzési elsőbbség elméleti értékéről és az igazgatósági jelentésben szereplő adatok ésszerű jellegéről szóló jelentés;

c) a fenti b) pont szerinti könyvvizsgálói jelentésből következő méltányos érték a kibocsátandó részvények névértéke, adott esetben részvénykibocsátási felárral növelve. Tőzsdén jegyzett társaság esetében az indokolandó kivételtől eltekintve, méltányos érték alatt a tőzsdei árfolyam alapján kiszámítandó piaci érték értendő.

Mindazonáltal tőzsdén jegyzett társaságok esetében, mivel a közgyűlés rendelkezésére áll az igazgatósági jelentés és a fenti b) pontban előírt könyvvizsgálói jelentés, amelyek ebben az esetben tartalmazzák a részvények nettó értékét, a közgyűlés szabadon meghatározhatja az új részvények kibocsátási értékét, feltéve hogy az meghaladja a részvények könyvvizsgálói jelentésből kitűnő nettó értékét. A közgyűlés szorítkozhat az ármeghatározás módszerének rögzítésére is. […]

[…]”

7 Az LSA 293. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A társaság részvényeseit az átváltoztatható kötvényekre jegyzési elsőbbség illeti meg.

(2) A korábban kibocsátott átváltoztatható kötvények tulajdonosai az átalakításra vonatkozó szabályokban meghatározott arányban ugyanezen joggal rendelkeznek.

(3) A jelen törvény 158. cikke alkalmazandó az átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbségre."

A pert megelőző eljárás

8 A Bizottság, mivel álláspontja szerint a spanyol jogszabályok nem felelnek meg a második irányelv 29. és 42. cikkének, 2004. január 15-én felszólító levelet küldött a Spanyol Királyságnak. Az utóbbi 2004. március 10-i levélben válaszolt, amelyben a második irányelv megsértésére vonatkozó valamennyi állítást elutasította.

9 A Bizottság, mivel úgy ítélte meg, hogy a Spanyol Királyság által nyújtott magyarázatok nem kielégítőek, 2005. január 5-én indokolással ellátott véleményt küldött e tagállamnak, amelyre az utóbbi a Gazdasági és Pénzügyminisztérium által készített jelentést megküldve, 2005. március 4-én válaszolt.

10 Mivel a magyarázatok nem voltak teljes mértékben kielégítőek, a Bizottság 2006. augusztus 4-én az EK 226. cikk alapján úgy határozott, hogy benyújtja a jelen keresetet a Bírósághoz.

11 2007. január 18-i végzésében a Bíróság elnöke megengedte a Lengyel Köztársaságnak, a Finn Köztársaságnak, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának, hogy a Spanyol Királyság kérelmeinek támogatása érdekében beavatkozzanak a jelen ügybe.

A keresetről

Az első kifogásról

A felek érvei

12 Első kifogásában a Bizottság úgy érvel, hogy az LSA 159. cikke (1) bekezdése c) pontjának második albekezdése sérti a második irányelvnek a 29. cikk (1) és (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 42. cikkét, mivel nem biztosít egyenlő bánásmódot a tőzsdén jegyzett társaság részvényesei számára.

13 A Bizottság szerint ugyanis az új részvények forgalomba hozatalával történő alaptőke-emelés esetében az LSA 159. cikkének (1) bekezdése lehetővé teszi az ilyen társaság közgyűlése számára, hogy jóváhagyja az ugyanazon törvény 158. cikkében előírt jegyzési elsőbbség kizárását, és így szabadon határozza meg az új részvények kibocsátási árát, többek között azzal a feltétellel, hogy ezen ár meghaladja a hivatkozott részvények „nettó értékét".

14 Márpedig ennélfogva „ésszerűtlenül" alacsonyan határozhatják meg az új részvények árát, amelyek tekintetében kizárták a részvényjegyzési elsőbbséget. A Bizottság szerint ugyanis a részvény „nettó értéke" jelentősen alacsonyabb lehet a tőzsdei árfolyama alapján számított „piaci értékénél", jóllehet az LSA 159. cikke (1) bekezdése c) pontjának első albekezdése előírja, hogy a részvény „piaci értéke" minősül „méltányos értéknek".

15 A Bizottság ebből arra a következtetésre jut, hogy az LSA 159. cikke (1) bekezdése c) pontjának második albekezdése a tőzsdén jegyzett társaságok tekintetében hátrányos megkülönböztetést vezet be egyrészt az érintett társaság alaptőke-emelése előtt meglévő, a részvényeikhez „piaci értéken" jutó részvényesek (a továbbiakban: korábbi részvényesek), másrészt pedig a részvényeiket az e társaság alaptőke-emelésekor jegyző részvényesek (a továbbiakban: új részvényesek) között, akik részvényeiket azok „piaci értékénél" jelentősen alacsonyabb áron is jegyezhetnék.

16 A Spanyol Királyság ezen érvet elutasítva állítja, hogy először is az LSA meghatározza a jegyzési elsőbbség kizárásának feltételeit, amelyek szigorúbbak a második irányelvben előírt feltételeknél.

17 Ennélfogva egyrészt, amint azt a Lengyel Köztársaság, a Finn Köztársaság és az Egyesült Királyság is kiemeli, az LSA a második irányelvvel ellentétben minimumküszöböt határoz meg az új részvények kibocsátási ára vonatkozásában, amely magasabb azok „nettó értékénél". Másrészt ugyanazon törvény nemcsak a hivatkozott irányelv 29. cikkének (4) bekezdése szerinti jelentés, hanem független „könyvvizsgáló" által készített, az új részvények kibocsátási árát igazoló másik jelentés elkészítését is megköveteli.

18 A Spanyol Királyság úgy érvel továbbá, hogy az LSA nem teszi lehetővé az új részvények árának, azok „piaci értékénél" „ésszerűtlenül" alacsonyabb meghatározását. Ugyanis az LSA 159. cikke (1) bekezdése c) pontjának első albekezdése megdönthető vélelem felállítására szorítkozik, amely szerint a tőzsdén jegyzett társaság részvényének „méltányos értéke" „piaci értékének" felel meg. Mindazonáltal a közgyűlés meghatározhat a „piaci értéknél" alacsonyabb kibocsátási árat, amelynek ésszerű jellegét a jelen ítélet megelőző pontjában említett két jelentés igazolja.

19 E tekintetben a Lengyel Köztársaság hozzáfűzi, hogy mindenesetre a részvények árának azok „piaci értékénél" alacsonyabb meghatározását nem a hátrányos megkülönböztetés elve, hanem a társaság érdeke alapján kell értékelni.

20 Végül a Spanyol Királyság, a Lengyel Köztársaság és az Egyesült Királyság úgy érvel, hogy nem állhat fenn hátrányos megkülönböztetés a korábbi részvényesek és az új részvényesek között azon tény miatt, hogy a részvényesek e két csoportja nincs a második irányelv 42. cikke szerinti „azonos helyzetben". Ugyanis a tőzsdei árfolyamok változása miatt az egyes részvényesek eltérő áron jegyzik részvényeiket, azok jegyzési időpontjától függően.

21 Emellett a Spanyol Királyság és a Lengyel Köztársaság hangsúlyozza, hogy az LSA 159. cikkének (1) bekezdése a hátrányos megkülönböztetés minden lehetőségét kizárja, mivel előírja, hogy a jegyzési elsőbbséget a közgyűlés csak az alapszabály módosításához szükséges többséggel és határozatképességgel zárhatja ki, és mindenesetre a hivatkozott kizárást jóváhagyó határozat ellen szavazó kisebbségi részvényesek jogorvoslattal élhetnek e határozat ellen, ha álláspontjuk szerint a határozat ellentétes a társaság érdekeivel.

22 Az Egyesült Királyság szerint továbbá a jelen esetben nem áll fenn „eltérő" bánásmód, mivel az ár pusztán gazdasági adat. Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy eltérő bánásmód áll fenn, azt igazolja egyrészt az LSA által előírt további védelem, másrészt pedig az, hogy – amint azt a Spanyol Királyság megállapítja – az alaptőke-emelések mögött szükségszerűen gazdasági érdekek húzódnak meg.

A Bíróság álláspontja

23 A Bizottság által emelt első kifogás megalapozottságáról való döntéshez először is emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság korábban már úgy ítélte meg, a második irányelv célja, hogy az EK 44. cikk (2) bekezdésének g) pontja értelmében a szükséges mértékben összehangolja azokat a biztosítékokat, amelyeket a tagállamok az EK 48. cikk második bekezdése szerinti társaságoktól a tagok és harmadik személyek érdekeinek védelme céljából megkövetelnek, annak érdekében, hogy az ilyen biztosítékokat egyenértékűvé tegyék. Emellett második preambulumbekezdése értelmében ezen irányelv célja a társaságok részvényesei és hitelezői minimális egyenértékű védelmének biztosítása (a C-42/95. sz. Siemens-ügyben 1996. november 19-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-6017. o.] 13. pontja).

24 Konkrétabban a részvényeseknek a tőke pénzbeli hozzájárulás ellenében történő felemelésekor való védelmét illetően a második irányelv 29. cikkének (1) bekezdése világosan és pontosan fogalmazva, feltétel nélkül előírja, hogy a részvényeket először fel kell kínálni a részvényesek számára a tőke részvényeik által megtestesített részének arányában (lásd ebben az értelemben a C-381/89. sz., Syndesmos Melon tis Eleftheras Evangelikis Ekklisias és társai ügyben 1992. március 24-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-2111. o.] 39. pontját).

25 Kizárólag kivételesen – az ugyanazon rendelkezésben kifejezetten meghatározott feltételek mellett – teszi lehetővé a második irányelv 29. cikkének (4) bekezdése a közgyűlés számára, hogy korlátozza vagy kizárja a részvényesek jegyzési elsőbbségét.

26 Meg kell azonban állapítani, hogy bár a részvényesek javára biztosított jegyzési elsőbbséggel szemben kizárólag a hivatkozott 29. cikk (4) bekezdésében kifejezetten előírt kivételekre lehet hivatkozni, (lásd a fent hivatkozott Syndesmos Melon tis Eleftheras Evangelikis Ekklisias és társai ügyben hozott ítélet 40. pontját), ez nem befolyásolja azt, hogy a második irányelv, amint az a második preambulumbekezdéséből és a fent hivatkozott Siemens-ügyben hozott ítéletből kitűnik, minimumkövetelményeket támaszt a részvénytársaságok részvényeseinek és hitelezőinek védelme tekintetében, a tagállamok pedig – többek között szigorúbb feltételeket határozva meg a hivatkozott elsőbbség kizárására – szabadon fogadhatnak el számukra kedvezőbb rendelkezéseket.

27 Márpedig a jelen esetben meg kell állapítani, hogy a nemzeti szabályozás éppen erősíti a részvénytársaságok részvényeseinek a második irányelv 29. cikkének (4) bekezdésben biztosított védelmét.

28 Ugyanis egyrészt az LSA 159. cikke (1) bekezdése b) pontjának első albekezdése előírja, hogy a jegyzési elsőbbség teljes vagy részleges kizárása esetében nemcsak a második irányelv 29. cikkének (4) bekezdésében előírt jelentés, hanem egy másik, a társaság részvényeinek méltányos értékéről, a kizárni javasolt jegyzési elsőbbség elméleti értékéről és az igazgatósági jelentésben szereplő adatok ésszerű jellegéről szóló jelentés elkészítését is előírja. A hivatkozott nemzeti rendelkezés értelmében e másik jelentést az ügyvezetés felügyelete mellett a társaság könyvvizsgálójától eltérő, a kereskedelmi kamara által e célból kijelölt könyvvizsgáló készíti el.

29 Másrészt, jóllehet a második irányelv 29. cikkének (4) bekezdése annak megkövetelésére szorítkozik, hogy az új részvények kibocsátási árát jelentésében indokolja a társaság igazgatósága vagy ügyvezetése, miközben nem határoz meg irányadó minimumküszöböt, az LSA 159. cikke (1) bekezdése c) pontjának második albekezdése a tőzsdén jegyzett társaságok vonatkozásában meghatározza az új részvények minimális kibocsátási árát, miközben előírja, hogy ezen ár a hivatkozott jelentés végkövetkeztetéseitől függetlenül haladja meg a kérdéses részvények nettó értékét.

30 A nemzeti szabályozás ezen értékelését emellett nem kérdőjelezi meg a Bizottság azon érve, amely szerint az új részvények kibocsátási árának a piaci értékükön aluli meghatározása, amint azt az LSA 159. cikke engedélyezi, alkalmas arra, hogy az új és a korábbi részvényesek között a második irányelv 42. cikke értelmében egyenlőtlen bánásmódot alakítson ki.

31 Ugyanis egyrészt meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem bizonyította, amint azt a hivatkozott 42. cikk előírja, hogy a részvényesek e két csoportja azonos helyzetben van, és így az LSA-nak egyenlő bánásmódot kellene biztosítania számukra.

32 Másrészt a Bizottság által hivatkozott értelmezés azzal jár, hogy megfosztja hatékony érvényesülésétől a második irányelv 29. cikkének (4) bekezdését, mivel e rendelkezés előírja, hogy a kibocsátási árat igazolnia kell az igazgatósági jelentésnek, miközben nem követeli meg, hogy szükségképpen a kérdéses részvények piaci értékéhez viszonyítva határozzák meg a kibocsátási árat.

33 Márpedig annak megkövetelése, hogy az új részvények kibocsátási ára ne legyen alacsonyabb azok piaci értékénél, azzal járna, hogy még ha ezen árat igazolja is az igazgatósági jelentés, a közgyűlés azt nem alkalmazhatja a második irányelv 42. cikke szerinti egyenlő bánásmód elvének megsértése nélkül.

34 A fenti megfontolásokra tekintettel el kell utasítani a Bizottság által keresete alátámasztására hivatkozott első kifogást mint megalapozatlant.

A második és a harmadik kifogásról

A felek érvei

35 Az együttesen vizsgálandó második és harmadik kifogásában a Bizottság megállapítja egyrészt, hogy az LSA 158. cikkének (1) bekezdése az új részvények jegyzésére vonatkozó elsőbbséget nemcsak a részvényesek számára, hanem a részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosainak is biztosítja. Másrészt az ugyanazon törvény 293. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy részvényre átváltoztatható kötvények

kibocsátásakor azok elsőbbségi jegyzése a részvényesek és a korábban kibocsátott részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai számára is biztosított.

36 Márpedig az LSA hivatkozott rendelkezései sértik a második irányelv 29. cikkének (1) és (6) bekezdését, mivel az megköveteli, hogy az új részvények, valamint a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbséget kizárólag a részvényesek számára biztosítsák.

37 A Spanyol Királyság és a Lengyel Köztársaság különösen a hivatkozott 29. cikk (1) és (6) bekezdésének teleologikus értelmezésére támaszkodva vitatja – amely szerinte a részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai mint potenciális részvényesek védelmére és így a számukra fenntartott részvények értékének megőrzésére is szolgál – a Bizottság ezen állítását.

A Bíróság álláspontja

38 Nem vitatott, hogy – amint arra a Spanyol Királyság hivatkozik – a második irányelv 29. cikkének (1) és (6) bekezdése nem írja elő, hogy az új részvényeket, valamint a részvényre átváltoztatható kötvényeket kizárólag a részvényeseknek kell felajánlani, és így e jog a korábban kibocsátott részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosainak is biztosítható.

39 Meg kell azonban állapítani, hogy a hivatkozott cikk szövegéből kitűnik, hogy a felajánlásnak nem egyszerre mindkét csoport számára, hanem „először” a részvényesek számára kell megtörténnie.

40 Ennélfogva csak abban az esetben jegyezhetik mások – többek között a részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai – e részvényeket és kötvényeket, amennyiben a részvényesek nem éltek jegyzési elsőbbségükkel.

41 Végeredményben, ha a jogalkotó ki kívánta volna terjeszteni a kérdéses jegyzési elsőbbséget az utóbbiakra is, azt kifejezetten megtette volna, ugyanúgy, ahogy a második irányelv 29. cikkének (6) bekezdése kiterjesztette a jegyzési elsőbbséget az egyéb, részvényre átváltoztatható vagy jegyzési jogot biztosító értékpapírokra.

42 Ezen értelmezés megfelel a hivatkozott irányelv céljainak is.

43 Ugyanis, amint azt a főtanácsnok indítványa 76. pontjában kiemelte, és amint az a fent hivatkozott Siemes-ügyben hozott ítéletből kitűnik, a második irányelv egyik célja a részvényesek hatékonyabb védelmének biztosítása azáltal, hogy lehetővé teszik, hogy tőkeemeléskor ne csökkenjen a részesedéseik által képviselt tőke.

44 E veszély elkerülése érdekében biztosít tehát elsőbbséget a második irányelv 29. cikkének (1) és (6) bekezdése éppen a részvényeseknek az új részvények vagy részvényre átváltoztatható kötvények egyéb potenciális jegyzőihez viszonyítva.

45 Márpedig nyilvánvaló, hogy e cél megvalósítását akadályozná, ha ezen új értékpapírokat a részvényeseken kívül a jegyzők más csoportjai – úgymint a részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai – is elsőbbségi jog alapján jegyezhetnék.

46 Ebből következik, hogy a Spanyol Királyság nem teljesítette a második irányelv 29. cikkének (1) és (6) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, mivel a tőke pénzbeli hozzájárulás ellenében történő felemelésekor a részvényjegyzési elsőbbséget nem csupán a részvényesek számára biztosította, hanem a részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai számára is, valamint a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbséget nemcsak a részvényesek számára biztosította, hanem a korábbi részvénykibocsátásokhoz kapcsolódó részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai számára is.

A negyedik kifogásról

A felek érvei

47 Negyedik kifogásában a Bizottság azt állítja, hogy az LSA 293. cikkének (3) bekezdése sérti a második irányelv 29. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett

(6) bekezdését, mivel nem írja elő azon lehetőséget, hogy a közgyűlés kizárhassa a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbséget.

48 A Spanyol Királyság szerint az LSA 293. cikkének funkcionális értelmezése révén csak arra a következtetésre juthatunk, hogy a közgyűlés kizárhatja ezen jegyzési elsőbbséget.

49 E tekintetben a Finn Köztársaság kiemeli, hogy mindenesetre, még ha el is fogadjuk, hogy az LSA 293. cikke nem teszi lehetővé a jegyzési elsőbbség kizárását, az nem elegendő a Spanyol Királyság kötelezettségszegésének megállapításához, figyelembe véve a második irányelv minimális harmonizációra irányuló célját.

A Bíróság álláspontja

50 Meg kell állapítani, hogy bár igaz, hogy – amint az a jelen ítélet 26. pontjában megállapításra került – a tagállamok a hivatkozott jegyzési elsőbbség kizárása tekintetében szabadon elfogadhatnak szigorúbb feltételeket, ez nem befolyásolja azt a tényt, hogy a második irányelv 29. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett (6) bekezdése megköveteli, hogy bizonyos feltételek mellett a közgyűlés dönthessen a bármely részvényre átalakítható értékpapír jegyzésésére vonatkozó elsőbbség kizárásáról.

51 Márpedig meg kell állapítani, hogy amint arra a Bizottság hivatkozik, az LSA 293. cikkének szövege nem teszi lehetővé kifejezetten ezen kizárást.

52 Emellett, jóllehet e cikk a (3) bekezdésében előírja, hogy az LSA 158. cikke alkalmazandó a hivatkozott jegyzési elsőbbségre, nem írja elő sehol, hogy az ugyanazon törvénynek az új részvények jegyzésére vonatkozó elsőbbséget kizáró 159. cikke alkalmazandó a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbségre is.

53 Továbbá nem lehet helyt adni a Spanyol Királyság által javasolt funkcionális értelmezésnek, amely szerint annak érdekében, hogy az LSA 293. cikkét ne fosszuk meg logikájától, az csak úgy értelmezhető, hogy lehetővé teszi a kérdéses jegyzési elsőbbség kizárását.

54 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közösségi jog teljes körű alkalmazása biztosításának szükségessége nemcsak arra kötelezi a tagállamokat, hogy jogszabályaikat összehangolják a közösségi joggal, hanem azt is megköveteli, hogy azt kellően pontos, világos és átlátható helyzetet teremtő jogi rendelkezések elfogadásával tegyék, amely lehetővé teszi, hogy a magánszemélyek valamennyi jogukat megismerjék, és azokra nemzeti bíróságaik előtt hivatkozzanak (a C-162/99. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2001., január 18-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-541. o.] 22. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 Márpedig a jelen esetben, még ha feltételezzük is, hogy az LSA 293. cikke értelmezhető a szövegével ellentétes értelemben, amint azt a Spanyol Királyság javasolja, az ilyen értelmezés nyilvánvalóan nem alkalmas kellően pontos, világos és átlátható helyzet megteremtésére annak érdekében, hogy a magánszemélyek valamennyi jogukat megismerjék, és azokra nemzeti bíróságaik előtt hivatkozzanak.

56 Ez annál is inkább igaz, mivel – amint azt a főtanácsnok az indítványának 89. pontjában megállapította – a Spanyol Királyság nem bizonyította konkrétan, hogy a spanyol bíróságok az LSA 293. cikkét akként értelmezik, hogy e cikk lehetővé teszi a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbség kizárását.

57 Meg kell tehát állapítani, hogy a Spanyol Királyság nem teljesítette a második irányelv 29. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett (6) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, mivel nem írja elő azon lehetőséget, hogy a közgyűlés kizárhatja a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbséget.

A költségekről

58 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen cikk 3. §-ának alapján részleges pernyertesség esetén a Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit. Végül a hivatkozott cikk 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

59 A jelen esetben a Spanyol Királyságot, mivel a Bizottság által, keresete alátámasztására hivatkozott kifogások háromnegyede tekintetében pervesztes lett, a költségek háromnegyed részének, az utóbbit pedig, mivel az első kifogása tekintetében pervesztes lett, a költségek egynegyed részének viselésére kell kötelezni.

60 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 4. §-a alapján a Lengyel Köztársaság, a Finn Köztársaság és az Egyesült Királyság maguk viselik költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Spanyol Királyság:

– **mivel a tőke pénzbeli hozzájárulás ellenében történő felemelésekor a részvényjegyzési elsőbbséget nemcsak a részvényesek számára biztosította, hanem a részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai számára is;**

– **mivel a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbséget nemcsak a részvényesek számára biztosította, hanem a korábbi részvénykibocsátásokhoz kapcsolódó részvényre átváltoztatható kötvények tulajdonosai számára is, és**

– **mivel nem írta elő, hogy a közgyűlés kizárhatja a részvényre átváltoztatható kötvények jegyzésére vonatkozó elsőbbséget,**

nem teljesítette a biztosítékok egyenértékűvé tétele céljából a részvénytársaságok alapításának, valamint ezek tőkéje fenntartásának és módosításának tekintetében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében a Szerződés [48.] cikkének (2) bekezdése szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló, 1976. december 13-i 77/91/EGK második tanácsi irányelv 29. cikkéből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Bíróság a Spanyol Királyságot a költségek háromnegyed részének viselésére kötelezi. Az Európai Közösségek Bizottságát a költségek egynegyed részének viselésére kötelezi.

4) A Lengyel Köztársaság, a Finn Köztársaság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások